

Т. — Гледа Митко. — Ахъ! Митко! — Пуска се въ прегръдкитѣ му и припада. Той я придържа и полема я слага на земята. Тя е почти въ безсъзнание.

II б. — Каква велика любовъ! — Къмъ Митко: — Господинъ кандидатъ, ние не сме знаели нищо, но за васъ и за вашата търсачка на еделвайсъ, която е дошла да ви намѣри чакъ тукъ, ще се биемъ до последна капка кръвъ. Кълнемъ се. — Всички други повтарятъ: „Кълнемъ се“. После: — Да пиемъ сега още веднъжъ за великата любовъ на нашата нова спжтница. — Пие.

III б. — Гледа Тинка: — За бедната мжченица на една безгранична любовъ. Да пиемъ! Ура!

II б. — Ура! — Другитѣ повтарятъ. Кратка пауза, следъ което II бѣглець трѣгва, като почти се олюлява и запѣва, а останалитѣ вървятъ следъ него и пригласятъ:

Бѣглци сме ние отъ дългътъ
Къмъ преславна хубава страна,
Но непоправимъ е вече грѣхътъ.
О, дайте намъ ракии и вина.

— После, като свършва: — Къмъ неприкосновенитѣ запаси. Тамъ ще довършимъ нашия пиръ за нечуваната приказна любовъ. — Изгубватъ се, повтаряйки последното двустиие на пѣсенъта. На поляната оставатъ само Митко и Тинка.

М. — Къмъ Тинка: — Тинке, съвземи се. Погледни ме.

Т. — Следъ кратка пауза, като се съвзема и гледа Митко: — Наистина ли съмъ при тебе, Митко? Или съмъ още болна и бѣлнувамъ?

М. — Ти си наистина при мене, Тинке. Успокой се, ние сме на безопасно мѣсто.

Т. — Все още плахо: — Но тукъ имаше и други хора. Где отидоха тѣ?

М. — Тѣ сж мои другари и сж нейде тукъ наоколо.

Т. — Озърта се на всички страни: — Въ какви страшни мѣста си билъ! — После: — Но ти като че не ме обичашъ вече.

М. — Какъ можешъ да се съмнявашъ въ моята любовъ, Тинке, когато дадохъ толкова жертви и доказателства?